

מסכת זבחים פרק יב

ונחכמים אומרים: אין ילא ראינוי ראייה, מכיון שיתכן שבימיו של רבי חנינא לא אירע מקרה כזה, אלא העור יוצא לבית השקפה כשנמצא הקרבן פסול לפני ההפשת.

(ה) פרים הנשקפים ושעירים הנשקפים -

בזמן שלא נפסלו והם נשקפין כמצותן - נשקפין בבית הדשן, ומטמאין בגדים.

ואם אינן נשקפין כמצותן כיון שנפסלו - נשקפין בבית הבירה¹ (בבית המקדש) ואינן מטמאין בגדים.

(ו) היו סובלין אותן (את הנשרפים כמצוותם) במוטות.

לדעת ת"ק היציאה לשרוף מטמאת ולכן אם יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו - הראשונים מטמאין בגדים, והאחרונים אינן מטמאין בגדים, עד שיצאו.

יצאו אלו ואלו מחומת העזרה - אלו ואלו מטמאין בגדים. רבי שמעון אומר: אלו ואלו אינן מטמאין בגדים, עד שיצאת האור ברבן.

כל המסייע בשריפת הבשר - נטמא, נתך הבשר - אין השורף מטמא בגדים.

(א) טבול יום ומחסר כפורים - אינן חולקין בקדשים לאכול לערב.

אונן - נוגע בבשר הקדשים שהרי אינו טמא, ואינו מקריב, ואינו חולק לאכול לערב.

בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועין בין בעלי מומין עוברין - למרות שאינם עובדים חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין.

וכל מי שאינו ראוי לעבודה חוץ מבעלי מומים - אינו חולק בבשר.

וכל מי שאין לו בבשר - אין לו בעורות.

אפלו מי שהיה טמא בשעת זריקת דמים ונהיה טהור בשעת הקטר חלבאים - אינו חולק בבשר, שנאמר: 'המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הזמין למנה' (ויקרא ז, ג).

(ב) כל שלא זכה המזבח בבשרה מכיון שהבשר נפסל - לא זכו הכהנים בעורה, שנאמר: 'עולת איש' (ויקרא ז, ח) - עולה שעלתה לאיש.

עולה שנשחטה שלא לשמה - אף על פי שלא עלתה לבעלים, עורה לכהנים.

אחד עולת האיש ואחד עולת האשה - עורותיהן לכהנים.

(ג) עורות קדשים קלים - לבעלים, ועורות קדשי קדשים - לכהנים.

דין זה שעורות קדשי קדשים לכהנים נלמד בקל וחומר מעולה.

מה אם עולה שלא זכו הכהנים בבשרה - זכו בעורה, קדשי קדשים שזכו הכהנים בבשרה - אינו דין שיזכו בעורה?

אך אפשר לנסות ולפרוך את הק"ו, ולומר: 'מזבח יוכיח', שהרי המזבח זוכה בבשר למרות שאינו זוכה בעור.

אך אין לומר 'מזבח יוכיח', מכיון שאין לו (למזבח) עור מכל מקום.

(ד) כל הקדשים שארע בהם פסול קדם להפשטן - אין עורותיהם לכהנים, אלא נשרפים עם הבשר.

ואם נמצא בהם פסול לאחר הפשטן - עורותיהם לכהנים.

אמר רבי חנינא סגן הכהנים: ממי לא ראיתי עור יוצא לבית השקפה, אלא הוא ניתן לכהנים אפילו כשנפסל לפני ההפשת.

אמר רבי עקיבא: מדבריו של רבי חנינא סגן הכהנים למדנו, שהמפשיט את הבכור בעל מום ונמצא אח"כ טרפה - שיאותו (שיהנו) הכהנים בעורו, מכיון שהפסול נודע לאחר הפשטה.

¹ היו שני מקומות בבית המקדש לשרוף קרבן פסול, בעזרה ובהר הבית. אם נפסל הקרבן בעזרה - נשרף שם, ואם יצא מן העזרה - נשרף בהר הבית.

משנה מסכת זבחים פרק יג

(א) השוחט והמעלה בחוץ - חייב על השחיטה וחייב על העלה.

רבי יוסי הגלילי אומר: שחט בפנים והעלה בחוץ - חייב, שחט בחוץ והעלה בחוץ - פטור, שלא העלה (בחוץ) אלא דבר פסול.

אמרו לו: לדברך אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ יהיה פטור, שהרי פיון שהוציא פסלו.

(ב) טמא שאכל, בין קדש טמא ובין קדש טהור - חייב.

רבי יוסי הגלילי אומר: טמא שאכל טהור - חייב, וטמא שאכל טמא - פטור, שלא אכל אלא דבר טמא.

אמרו לו: אף טמא שאכל טהור, פיון שנגע בו, טמאהו.

וטהור שאכל טמא - פטור מכות, שאינו חייב אלא על טמאת הגוף.

(ג) חומר בשחיטה מבעליה, ובעליה מבשחיטה.

חומר בשחיטה: שהשוחט להדיוט - חייב. והמעלה להדיוט - פטור.

חומר בעליה: שנים שאחזו בספין ושהטו - פטורים, אחזו באבר והעלוהו - חייבין.

העלה וחזר והעלה וחזר והעלה -

חייב על כל עליה ועליה, דברי רבי שמעון.

רבי יוסי אומר, אינו חייב אלא אחת.

ואינו חייב עד שיעלה לראש המזבח.

רבי שמעון אומר: אפלו העלה על הסלע או על האבן - חייב.

(ד) אחד קדשים פשרין ואחד קדשים פסולין, שהיה פסולן בקדש, והקריב בחוץ - חייב.

המעלה כזית מן העולה ומן האמורין בחוץ - חייב.

הקמץ, והלבונה, והקטרות, ומנחת כהנים, ומנחת כהן המשוח, ומנחת נסכין, שהקריב מאחד מהן כזית בחוץ - חייב.

רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את פלו.

וכלם שהקריב בפנים ושיר בהן כזית והקריב בחוץ - חייב.

וכלן שחסרו כל שהן והקריב בחוץ - פטור.

(ה) המקריב קדשים ואמוריהם בחוץ - חייב.

מנחה שלא נקמצה והקריבה בחוץ - פטור.

קמצה וחזר קמצה לתוכה והקריבה בחוץ - חייב.

(ו) הקמץ והלבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ - חייב.

רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את השני.

אחד בפנים ואחד בחוץ - חייב.

שני בזיכי לבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ - חייב.

רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את השני.

אחד בפנים ואחד בחוץ - חייב.

הזורק מקצת דמים בחוץ - חייב.

רבי אלעזר אומר: אף המנסך מי חג בהג בחוץ - חייב.

רבי נחמיה אומר: שגרי הדם של חטאות פנימיות

שהקריבן בחוץ - חייב.

(ז) המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ - חייב.

מלק בחוץ והעלה בחוץ - פטור.

השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ - פטור.

שחט בחוץ והעלה בחוץ - חייב.

נמצא,

במליקה שזה דרך הכשרו מבפנים, פטורו בחוץ.

בשחיטה שזה דרך הכשרו בחוץ, פטורו בפנים.

וכן השוחט בהמה בלילה בפנים והעלה בחוץ - פטור.

שחט

רבי שמעון אומר: כל שחייבין עליו בחוץ - חייבין על

פיוצא בו בפנים שהעלהו בחוץ, חוץ מן השוחט בפנים

ומעלה בחוץ.

(ח) החטאת שקבל דמה בכוס אחד -

נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים, בפנים וחזר ונתן בחוץ, חייב,

שכלו ראוי לבוא בפנים.

קבל דמה בשני כוסות -

נתן שניהן בפנים - פטור.

שניהן בחוץ - חייב.

אחד בפנים ואחד בחוץ - פטור.

אחד בחוץ ואחד בפנים - חייב על החיצון, והפנימי מכפר.

למה הדבר דומה?

למפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואחר כך

נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות וראויות לחטאת,

שחט שתיהן בפנים - פטור.

שחט שתיהן בחוץ - חייב.

שחט אחת בפנים ואחת בחוץ - פטור.

אחת בחוץ ואחת בפנים, חייב על החיצונה, והפנימית

מכפרת.

כשם שדמה פוטר את בשרה, כך הוא פוטר את בשר

חברתה: